

IZVJEŠTAJ PROSUDBENE KOMISIJE 35. SKAZA
2011.

(predstave prema redoslijedu izvođenja)

Stručno povjerenstvo 35. SKAZ-a čine:
Dubravka Crnojević Carić, glumica i redateljica,
Andrija Tunjić, glumac i kazališni kritičar te
Borivoj Radaković, književnik i dramski pisac

19.30h (Galerija Događanja) - GRUPA "GLOP"
Dječjeg kazališta Dubrava

Ivana Sajko:

BILJEŠKE S ODIGRANE PREDSTAVE / ARHETIP: MEDEJA / MONOLOG ZA ŽENU KOJA PONEKAD GOVORI

Voditeljica: Iva Lehunšek Panić

Režija: Paolo Tišljarić

Predstava se igra u staklenom izlogu, stavljajući tako gledatelja u poziciju voajera koji promatra život iza staklene stijene. Dopuštajući gledatelju da vidi stvari „koje nije pristojno gledati“, odnosno misli ono što „nije dopušteno misliti“ pokušavamo ga dovesti pred samoga sebe. Natjerati tog „samoga sebe“ da misli i osjeća ljudski, usprkos buci koju u komunikacijskom kanalu uzrokuje urbana pop kultura i uvriježeni uzusi ponašanja, čini se kao nemoguć zadatak. Propuštajući kroz taj filter tekst Ivane Sajko stvoren je drugačiji pogled na svijet. Onaj koji se ne boji osude. Onaj koji postavlja pitanja na koja nije moguće dati odgovor. Onaj koji ostavlja odluku o ishodu gledatelju, čovjeku. Jer u svakome od nas, iz dana u dan, rađaju se i u dimu nestaju arhetipi, poput Medeje ili Hamleta s kojima treba živjeti, i umrijeti, ponekad.

Andrija Tunjić

Vješto pisan tekst, ali što je pismeno uvijek nije i umjetnost. Iznuđujući teatar. Agresivnost kao način teatarske prisile koja bi trebala proizvesti zanimanje za takav teatar često je kontraproduktivna. Nevjerojatno je da se teatarskim filozofiranjem, a pogotovo voajerstvom može doći do kazališta koje može proizvesti poticaj da čovjek sebe misli i osjeća ljudskim. Prirodno je i ljudski da čovjek misli dalje od onoga što ovakve predstave od njega očekuju, jer je to zakon umjetnosti a ne političke prisile. Ma kakva bila prisila, bila ona prisila nad sobom ili prisila nad drugim, ona je uvijek prisila, a ova predstava je napravljena da nam prisilom nametne drugi svijet i drukčije viđenje našega svijeta. Teško je povjerovati da postoje pitanja na koja svaki čovjek ne može dati odgovor ako to želi. Druga je stvar hoće li se taj odgovor svjediti redatelju predstave i autorici teksta koja svoje probleme vidi kao opće, pa i arhetipske. Pretencioznu ideju autori predstave ipak su uspjeli pretočiti u gledljivu priču o agresiji kojom su prezentirali nekoliko vrsta nasilja, od kojih se najgorim pokazalo mentalno nasilje. Teatarski zanimljiva ideja su obezličena bijela lica koja sugeriraju obezličeni svijet koji je ipak samo posljedica krize identiteta.

Borivoj Radaković

Ambiciozna i agresivna predstava koja se odvija u izlogu dok publika stoji na otvorenom. Ne baš novost u kazalištu, a tekst koji već pomalo zastarjelo inzistira na muškom grijehu nije doživio sudar s pričom o Medeji koja, nota bene!, jest počinila zločin. Pokušaj definiranja Medeje kao samo Medeje ostao je tek na verbalnoj razini (što je jedino moguće jer je pokušaj ukidanja mitskog mitskoj osobi nužno neuspješan). Ipak, troje glumaca u kvalitetnoj i vizualno estetiziranoj predstavi pokazalo je zavidnu sposobnost transformacije. Posebno je istaknut (i tekstualno najuvjerljiviji) prizor u kojem govori žena koja stoji iza uspješna muža koji drži politički govor.

Dubravka Crnojević Carić

Vrlo dobra predstava: pametno kraćen tekst, zanimljivo postavljen. Tematizira pitanje identiteta, problematizira pitanja prezentacije, sjećanja, interpretacije. Redateljski i likovno odlično riješeno, a također je i glumački izuzetno kvalitetna. Svo je troje glumaca (Dora Prodan, Jasna Lehunšek, Robert Španić) napravilo odlične kreacije. Jedna od ponajboljih predstava ovogodišnjeg SKAZ-a.

20.30h - DJEČJE KAZALIŠTE DUBRAVA - GRUPA K

Danil Harms:

HARMSARIJE

Voditeljica: Iva Lehunšek Panić

Režija: Zoran Skalicki

Kako od besmislice doći do životne, stvarne, istinite, iskrene dramske situacije? Kako (se) igrati besmislice? Kako ih uob(l)ičiti? To su Harmsarije.

Andrija Tunjić

Ideja da se od besmislica radi teatar sukus je poetike Danila Harmsa kojemu je bilo nezamislivo da čovjek ide u kazalište bez brkova. Već to dovoljan je razlog da besmislica ima smisao. Harmsarije su zanimljivo mišljena predstava s nizom dobrih teatarskih rješenja koja nude mnoštvo duhovitih i smiješnih asocijacija. Impresivna je prva scena u kojoj glumci leže kao složene sardine, zatim automatizirani govor, zajednički monolozi, parodiranje revolucionarnih zbornih pjesama... Naročito su ekspresivne maske i završna scena u kojoj glumci frontalno poredani pjevaju revolucionarnu pjesmu. Osim kostima velika vrijednost je glazba i svjetlo. Da se skрати i dramaturški pročisti bila bi to predstava koju bi publika prihvatila.

Borivoj Radaković

Karakteristično mladenačko zanimanje za Daniila Harmsa nažalost nije išlo prema pokušaju interpretacije nego je ostalo samo na prikazivanju, a to je već gotovo opće mjesto. Harmsov nonsens zapravo se nudi današnjem vremenu sklonom simpliranju (postupku što ga je prije pedesetak godina u svojoj književnosti William Burroughs nazivao cut-upom), čestom ponavljanju istoga. Možda je to jedini moment u kojem je istaknuta Harmsova veza s današnjim vremenom. Sve ostalo djeluje već pomalo dosadno (bez montipajtonvske zaigranosti), a politički je aktualitet odavno prošao. Harmsarije imaju i duhovitih trenutaka, ali nedostaje im najbitnije - raison d'être

Dubravka Crnojević Carić

Ovo je predstava u kojoj se neki prizori trajno pamte. Osobito je impresivna bila posljednja scena: vizualno i akustički osobito snažna. No, ono što nedostaje, a da bi ušla u skupinu ponajboljih, jest semantički osmišljena cjelina: kao da je rađeno bez jasnog poticaja, kao da je samim autorima ostalo niz značenjski nejasnih mjesta, koja tek treba preispitati.

21.30h - DJEČJE KAZALIŠTE DUBRAVA

Iva Lehunšek Panić, Leo Vukelić, Vlatko Panić, Valentina Šokec, Iva Nimac, Diana Osmanović, Jasna Lehunšek, Petar Atanasoski, Luka Vucić, Robert Španić:

MULTIMEDIJALNI PROJEKT DRAMSKOG STUDIJA DKD-a NASILJE

- otvoreno, izravno i „nevidljivo“

Voditeljica: Iva Lehunšek Panić

Režija: Iva Lehunšek Panić, Leo Vukelić, Vlatko Panić, Valentina Šokec, Iva Nimac, Diana Osmanović, Jasna Lehunšek, Petar Atanasoski, Luka Vucić, Robert Španić

Multimedijalnim projektom NASILJE - otvoreno, izravno i „nevidljivo“ mladi izvođači, autori i publika osvijestit će što sve može biti nasilje te kako ono može negativno utjecati na sve koji su povezani s njime direktno ili indirektno.

Ciljevi projekta:

- a) Razumjeti međuljudske odnose i ponašanja kako bi ih mogli prepoznati i ukoliko su društveno neprihvatljivi mijenjati.
- b) Poslati jasnu poruku publici kako nije dobro o nasilju šutjeti.
- c) Razvijati humana moralna uvjerenja.

Primjenom kreativnog učenja putem objedinjenja različitih scenskih medija (svjetlo i video, govor te glazba i pokret) željeli bismo istražiti fizičke i emocionalne karakteristike vidljive ili sakrivene pod pojmom NASILJE i poslati publici jasnu poruku kako nasilje bez obzira na to kako se ono predstavlja uvijek ostaje nasilje i da je kao takvo potpuno neprihvatljiv oblik ponašanja i slanja poruka.

Andrija Tunjić

Do sada najbolja predstava u kojoj je funkcioniralo ono najvažnije-glumci, koji su svi odreda pokazali zavidnu razinu kreativnosti. Ponad svega svakako je vrijedno truda što se bave aktualnom stvarnošću i nasiljem kao jednim od načina života koji sve više uzima maha. Teško mu se oduprijeti jer je postao dio mišljenja. Verbalno nasilje, maltretiranje, mobing, silovanje, nasilje birokracije, svaka vrst ekstremnog ponašanja u što se sve češće ubraja i nasilje korektnog govora. Svaka scena zaslužuje poseban osvrt. Odlična je ideja da ne postoji četvrti zid, da je publika dio predstave jer je takvo uvlačenje publike u problem dobro zaokruživanje problema. Također je dobro da se glumci ne klanjaju nego stope s publikom, koja ne ostaje ravnodušna nego biva zbunjena. Glumački iznimna predstava s pojedincima od kojih je svaki napravio što je trebalo. Ipak bih istaknuo djevojku koja na početku predstave na sredine scene podnosi maltretiranje.

Borivoj Radaković

Ponajbolja predstava prve polovine SKAZ-a. Angažiran tekst koji govori o nasilju, i to ne samo sa "standardnim" povodom koji ima polazište u naciji, religiji, spolu, nego o nasilju puke svakodnevice - na ulici, u disko-klubu, na radnom mjestu, o nasilju nad drukčijima, bolesnima, malima i hendikepiranima, o nasilju birokracije, o nasilju trača, mobingu... Unatoč tome što su registrirani i u dinamičnim prizorima prikazani mnogi oblici nasilja, predstava nije opterećena nabranjanjem. Govor o nasilju uvijek nužno i sam biva nasilan, ali u ovoj je predstavi izvanredno izbjegnuto naturalizam. Izvršna komunikacija s publikom i mnoštvo odličnih mikrosituacija pokazuju zrelost cijelog ansambla

Dubravka Crnojević Carić

Izvrсна predstava. Estetika je prepoznatljiva: u mnogome nalikuje prošlogodišnjoj nagrađenoj predstavi. Ovo je grupa mladih talentiranih ljudi: sjajno se snalaze pri korištenju raznih medija, odlično montiraju sekvence, dramaturški su očito vrlo dobro 'potkovani', a ono što osobito veseli jest glumačka izvrsnost. Večeras smo bili u prilici vidjeti nekoliko izvrsnih glumačkih uradaka: Petra Atanasoskog, Luke Vucića, Diane Osmanović, Jasne Lehunšek...